

Fyra förslag för år 2018

En glädje som aldrig tar slut

En ung kvinna som var mycket sjuk sa förra året till mig: «Jag älskar livet.» Jag är fortfarande djupt berörd av den inre glädje som hon utstrålade trots de begränsningar som sjukdomen tvingade henne att leva med. Jag blev berörd inte bara av hennes ord utan också av hennes vackra ansiktsuttryck.

Och vad kan vi säga om barns glädje? Nyligen såg jag i Kenya några barn vilkas närvaro fick livet att forsa fram fastän de befann sig i ett flyktingläger där det är en så hög koncentration av tragiska berättelser. Deras energi förvandlar en stor mängd trasiga liv till en plantskola full av framtidstro. Om de visste hur mycket de hjälper oss med att bevara hoppet! Deras lycka över att få leva är en ljusstråle.

Vi vill gärna låta oss lysas upp av fler sådana vittnen när vi nu, under år 2018, börjar reflektera över *glädjen*, en av de tre verkligheter (de andra är enkelhet och barmhärtighet) som broder Roger placerade i hjärtat av vårt komunitetsliv i Taizé.

Tillsammans med en av mina bröder reste jag till Juba och Rumbek i Sydsudan och sedan till Khartoum, Sudans huvudstad, för att bättre förstå de båda ländernas situation och för att be tillsammans med kvinnor och män som hör till de hårdast prövade i vår tid.

Vi hälsade på i olika kyrkor och såg deras arbete med undervisning, med att visa solidaritet, med att vårda de sjuka och de utstötta. Vi togs emot i ett läger för internflyktingar. Där bor många barn som har blivit borttappade av sina föräldrar i samband med tragiska händelser.

Kvinnorna gjorde ett särskilt starkt intryck på mig. Mammorna, ofta mycket unga, bär en stor del av det lidande som orsakas av våld. Många hade blivit tvungna att ge sig av hals över huvud från sina hem. Och ändå fortsätter de att arbeta i livets tjänst. Deras mod och deras hopp är häpnadsväckande.

Besöket har fört oss närmare de unga människor som har flytt från Sudan och som vi har tagit emot i Taizé under de senaste två åren.

Före den resan var två bröder och jag i Egypten för att vara med på ett femdagarsmöte för unga vuxna, arrangerat av Anafora-kommuniteten som en koptisk biskop grundade 1999. Vi ägnade dagarna åt att be, lära känna varandra och upptäcka den egyptiska kyrkans långa och rika tradition. Hundra unga vuxna kom från Europa, Nordamerika, Etiopien, Libanon, Algeriet och Irak, och de togs emot av hundra unga kopter från Kairo, Alexandria och norra Egypten.

Vår uppmärksamhet drogs särskilt till det arv som den koptiska kyrkans martyrer har lämnat efter sig och till dess monastiska rötter. De rötterna är en ständig uppmaning till ett liv i enkelhet. Mina bröder och jag fick ett varmt välkomnande av påven Tawadros II, som leder den koptisk-ortodoxa kyrkan.

När vi kom tillbaka från Afrika sa vi: de människor som är utsatta för sådana förfärliga prövningar – oavsett om de befinner sig långt bort från oss eller nära – blir så lite lyssnade till. Det är som om deras rop försvinner i vår samtids sammelsurium. Att höra det genom media räcker inte. Hur kan vi svara på det genom vårt sätt att leva?

Förslagen här, för år 2018, är delvis inspirerade av den frågan.

f. Alois

Det första förslaget:

Gräv djupare i glädjens källor

Så säger Herren: Med evig kärlek älskar jag dig, därför har jag så länge visat dig godhet. (Jeremia 31:3)

Herren, din Gud, bor hos dig (...). Han jublar av glädje över dig i sin översvallande kärlek. (Sefanja 3:17)

Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er. (Filipperbrevet 4:4)

Hur kommer det sig att varje lördagskväll när kyrkan i Taizé lyser upp tack vare de små ljus som alla håller i sina händer känns det som om det är fest? Det är därför att Kristi uppståndelse är som ett ljus i den kristna trons hjärta. Det är en hemlighetsfull källa till glädje, och våra intellekt kommer aldrig att förstå den fullt ut. När vi dricker från den källan kan vi «bära glädjen inom oss eftersom vi vet att uppståndelsen kommer att få sista ordet» (Olivier Clement, teolog).

En glädje som inte är en uppblåst känsla, och inte heller en individualistisk lycka som skärmar av oss från andra, utan den stilla försvissningen att livet har en mening.

Evangeliets glädje kommer från den säkra tilliten att vi är älskade av Gud. Den är inte alls något exalterat tillstånd som får oss att rusa iväg från de utmaningar som vår samtid ställer oss inför – den gör oss mer känsliga för andras lidanden.

- Låt oss söka vår glädje framför allt i vissheten att vi hör till Gud. En bön som ett av Kristi vittnen på 1400-talet lämnade efter sig kan stötta oss i detta : «Min Herre och min Gud, ta ifrån mig allt som håller mig långt från dig. Min Herre och min Gud, ge mig allt som för mig närmare dig. Min Herre och min Gud, ta mig ut ur mig själv och ge mig helt och hållet till dig.» (Den helige Nicholas av Flue)
- Vår glädje får näring när vi ber tillsammans i sång. «Sjung till Kristus tills du är glad och stilla», sa broder Roger. Att sjunga tillsammans med andra skapar både en personlig relation med Gud och en gemenskap bland de människor som har samlats. Böneplatsens, liturgins och sångernas skönhet är tecken på uppståndelsen. Att be tillsammans kan väcka det som de kristna i Öst kallar «himlens glädje på jorden».
- Vi kan också upptäcka återspeglings av Guds kärlek i den mänskliga glädje som väcks inom oss av poesi, musik, konstskatter, skönheten i Guds skapelse, djupet i en kärlek eller en vänskap ...

Lyssna till ropen från de mest sårbara

Herre, hör min bön, låt mitt rop nå fram till dig. Dölj inte ditt ansikte för mig när jag är i nöd. (Psaltaren 102:2–3)

I samma stund fylldes [Jesus] med jublande glädje genom den heliga anden och sade: «Jag prisar dig, fader, himlens och jordens herre, för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn. Ja, fader, så har du bestämt.» (Lukasevangeliet 10:21)

Kom ihåg att visa gästfrihet, ty det har hänt att de som gjort det har haft änglar till gäster utan att veta om det. Tänk på dem som sitter i fängelse, som om ni var fångar med dem. Tänk på dem som blir misshandlade, som om det gällde er egen kropp. (Hebreerbrevet 13 :2–3)

Varför måste så många människor gå igenom så många prövningar – utanförskap, våld, hunger, sjukdomar, naturkatastrofer – och ändå blir deras röster knappt hörda?

De behöver stöd – med någonstans att bo, mat, utbildning, arbete, medicinsk vård – men något som är lika livsviktigt för dem är vänskap. Att vara tvungen att ta emot hjälp kan vara förödmjukande. En vänskapsrelation rör vid hjärtan, hjärtat hos den som behöver något och också hjärtat hos den som visar solidaritet.

Att höra ropet från någon som har blivit skadad, att se in i hans eller hennes ögon. Att lyssna till eller röra vid den som lider, en äldre människa, någon som är sjuk, en som sitter i fängelse, en som lever i hemlöshet, en migrant ... Personliga möten gör det möjligt för oss att upptäcka värdigheten hos den andre och att ta emot något från honom eller henne, för också de mest utsatta har något att ge.

Är det inte så att de människor som lever i den största utsattheten också bidrar på ett sätt som inga andra kan till byggandet av ett mer syskonlikt samhälle? De får oss att se vår egen sårbarhet, och på det sättet hjälper de oss att bli mer mänskliga.

- Vi får aldrig glömma att Jesus Kristus, när han blev människa, blev ett med varje människa. Han är närvarande i var och en av oss, särskilt i de människor som ser ut att vara de mest övergivna (se Matteusevangeliet 25 :40). När vi går de människor som har skadats av livet tillmötes kommer vi närmare Jesus, som var fattig bland de fattiga. De för oss in i en djupare gemenskap med honom. «Var inte rädd för att delta i andras prövningar, var inte rädd för lidande, för det är ofta i avgrundens djup som den fulländade glädjen ges oss i gemenskapen med Jesus Kristus» (Taizés regel).
- Genom personliga kontakter leds vi framåt och hittar sätt att hjälpa de utsatta. Vi gör det utan att vänta oss något tillbaka, men icke desto mindre är vi uppmärksamma och tar emot det som de vill dela med oss, vad det än är. På det sättet låter vi våra hjärtan vidgas och bli mer öppna.
- Vår jord är också så sårbar. Den får djupare och djupare sår när människor bär sig illa åt mot den. Vi måste lyssna till jordens rop. Vi måste ta hand om den. Vi borde, särskilt genom att förändra vårt sätt att leva, försöka kämpa emot att den förstörs mer och mer.

Det tredje förslaget:

Dela prövningar och glädje

*Gläd er med dem som gläder sig och gråt med dem som gråter.
(Romarbrevet 12:15)*

Saliga de som sörjer, de skall bli tröstade. (Matteusevangeliet 5:4)

Var inte bedrövade. Den glädje Herren ger är er styrka. (Nehemja 8:10)

Efter sin uppståndelse bar Jesus fortfarande märkena efter spikarna som hade använts vid hans korsfästelse (se Johannesevangeliet 20:24–29). Uppståndelsen innefattar lidandet på korset. För oss som går i hans fotspår kan glädje och prövningar existera tillsammans; de smälter samman och blir till medkänsla.

En inre glädje minskar inte solidariteten med andra; den ger den näring. Det är till och med så att den stimulerar oss att gå över gränser för att vara med de människor som går igenom svårigheter. Det håller uthålligheten vid liv i oss, den som gör oss trogna vårt beslut att ge våra liv.

I privilegierade sammanhang, där människor äter bra mat, får bra utbildning och lever i trygghet och välfärd, lyser ibland glädjen med sin frånvaro, som om en del människor blir trötta och missmodiga av att deras liv är så banala.

Paradoxalt nog kan det ibland vara så att ett möte med en människa som lever i utsatthet blir till glädje, kanske bara en gnista av glädje, men icke desto mindre äkta glädje.

- Vi behöver hela tiden tända vår längtan efter glädjen på nytt – den är så djupt rotad i oss. Människan är skapad för glädje, inte för missmod. Och kärleken är inte tänkt för bara en människa – den ska delas med andra, stråla utåt. När Maria hade tagit emot ängelns budskap gav hon sig av för att hälsa på sin släkting Elisabeth och sjunga tillsammans med henne (Lukasevangeliet 1:39–56).
- Låt oss våga göra som Jesus, som grät när hans vän Lasaros hade dött (Johannesevangeliet 11:35), och gråta när vi ser andra människors lidande. De människor som plågas kan vi bära i våra hjärtan. Genom att lägga dem i Guds hand lämnar vi dem inte i händerna på ett blint och obarmhärtigt öde – vi anförtror dem åt Guds medkänsla, åt Gud som älskar varje människa.
- Att stanna kvar hos dem som lider och gråta med dem kan, om vi ser det som en hälsosam revolt, ge oss mod att ta avstånd från orättvisor, att säga nej till det som hotar eller förstör livet eller att försöka förändra en situation som verkar vara låst.

Det fjärde förslaget:

Gläds åt de gåvor som finns i olika kristna gemenskaper

*Och han har yppat sin viljas hemlighet för oss, det beslut om Kristus som han hade fattat från början och som skulle genomföras när tiden var inne: att sammanfatta allting i Kristus, allt i himlen och på jorden.
(Efesierbrevet 1:9–10)*

*Vad det är gott och ljuvligt att bröder och systrar är tillsammans!
(Psaltaren 133:1)*

Gud skickade Kristus in i världen för att i en varelse samla hela universum, hela skapelsen, för att rekapitulera allt i honom. Gud skickade honom för att samla mänskligheten till en enda familj: män och kvinnor, barn och gamla, människor från alla bakgrunder, språk och kulturer, och till och med nationer som har varit varandras motståndare.

Många längtar efter att kristna ska förenas så att de inte längre, genom sina skiljaktigheter, döljer det budskap om en allomfattande gemenskap som Kristus kom med. Skulle inte vår enhet som bröder och systrar kunna vara ett tecken, en försmak, av enhet och fred mellan människor?

- Som kristna i olika kyrkor borde vi vara djärva nog att tillsammans vända oss till Kristus och, utan att vänta på att våra teologier ska kalibreras helt och hållet, «sätta oss under samma tak». Låt oss lyssna till en koptisk-ortodox munk som skrev: «Kärnan i tron är Kristus. Inga formuleringar kan kringgå honom. Så vi måste börja vår dialog med att välkomna Kristus, som är en ... Vi måste börja med att tillsammans leva ut denna tros kärna utan att vänta på att komma överens om hur dess innehåll ska ta sig uttryck. Trons kärna, som är Kristus själv, är grundad i kärleken, i att vi ger oss själva.» (Fader Matta el-Makine, 1919–2006)
- För att genast gå in i denna process kan vi börja med att tacka Gud för andras gåvor. När påven Franciskus besökte Lund i samband med reformationens 500-årsdag bad han: «Heliga Ande, gör det möjligt för oss att med glädje känna igen de gåvor som har kommit till Kyrkan genom reformationen.» Låt oss inspireras av detta och vara uppmärksamma så att vi i våra medmänniskor kan se det som Gud har lagt ner i dem och som vi kanske saknar. Kan vi försöka ta emot olikheterna som något som berikar oss, även om vi till en början ser aspekter som stöter bort oss? Kan vi hitta en ny glädje i de gåvor som andra har fått?

Taizé 2018

Varje vecka under året

Från varje söndag till följande söndag är det internationella möten för unga vuxna som vill gå till trons källor, leta efter sätt att lyssna till ropet från de mest sårbara i samhället och svara med sina liv, och leta efter bättre sätt att dela andra människors provningar och glädjeämnen nära och långt bort.

En helg för vänskap mellan unga kristna och muslimer (juli)

Mellan torsdag 5 juli och söndag 8 juli: några dagar för vänskap mellan unga som tillhör någon av de båda religionerna – samtal om vår relation till Gud och om hur vi ber, för att hitta ord som uttrycker det som förenar oss och det som gör oss olika.

Reflektionsvecka för 18–35-åringar (augusti)

Söndag 19 augusti–söndag 26 augusti: Gemensam bön. Bibelsamtal. Gruppreflektioner över det första av förslagen för år 2018: «Gräv djupare i glädjens källor». Workshops och rundabordssamtal med gruppleddare från Europa och andra världsdelar. Konserter och firanden.

Lviv, Ukraina (april–maj)

För första gången ordnar Taizé ett möte i Ukraina. Det kommer att äga rum fredag 27 april–tisdag 1 maj i Lviv och är också öppet för unga från andra länder.

Kemerovo, Ryssland (maj)

Den 14–19 maj reser broder Alois till Moskva tillsammans med några bröder och unga vuxna för att sedan delta i de ortodoxa kristnas firande av Kristi himmelsfärd i Kemerovo i Sibirien.

Hongkong (augusti)

Det sjunde internationella mötet för unga vuxna i Asien hålls onsdag–söndag 8–12 augusti. Det här steget på pilgrimsfärden för tillit kommer att samla unga vuxna från hela Asien och från andra länder. De kommer att tas emot i olika kyrkor i staden.

Graz, Österrike (oktober)

Torsdag 25 oktober–söndag 28 oktober hålls ett regionalt möte i Österrike, i Graz, med unga vuxna från flera centraleuropeiska länder.

Madrid, Spanien (december–januari)

Det 41:a Europamötet för unga vuxna kommer att hållas i Madrid i Spanien 28 december 2018–1 januari 2019.

Mer information om de olika mötena: